

На шляху

Янка Купала

Янка Купала (Іван Домінікович Луцевич)
На шляху

Перекладач: Микола Зеров
Джерело: З книги: Микола Зеров. Твори в двох томах. К.: Дніпро, 1990, т. 1, с. 425-426.

В'ючись гадукою, передо мною
Лежить він, стоптаний віками шлях,
І снить казками, марить давниною,
Що сам укрит у змучених грудях.

Над ним берези, плакальниці білі,
Немов на варті, стали і стоять,
І клонять віти, кволі, слабосилі:
"Ти, шляху,- наш!" - промовити хотять.

А вітер їм співає і голосить,
То звіром рикне, то шепне привіт,
Голубить їх, і знов, і знов термосить,
І кличе їх у неоглядний світ.

Між тих беріз скорботно-битим шляхом
Іду я з тягарем понурих дум,
Іду самотній, і таємним жахом
За мною він, мій нестерпний сум.

Я сам, як шлях: нема мені спокою
У ясні ночі і в дрімучі дні:
Покладено недбалою рукою
Мені - верстати доли жалібні.

І я ж - немов береза-жалібниця,
Що позбулася листу восени,
І вся тремтить од хуг і сніговиці,
І жде морозу з північ-сторони.

Я вітер той, що в полі сиротою
І в лісі чорнім ходить по ночах,
Не знаючи ні сну, ні супокою,
Ані розради у скупих сльозах.

Іду я шляхом - сумно позираю,
Немовби сфінкс, у темну далечінь,
І власним мукам не знаходжу краю,
Не можу власних збутися терпінь.

От - яструб: захитався, бистроокий,

Понад землею у горах завис,
На мене важить, на мій вік короткий,
І кпить, і хоче кинутися вниз.

О, хай би душу вирвав він із тіла,
Та хоч на мить задержав в небесах,
Хоч раз нехай би зором охопила
Свій у долині перебутий шлях!